

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

De konijnen van de kleine koning

Toen de kleine koning op een ochtend wakker werd, waren al zijn konijnen verdwenen, en niemand, zelfs niet de uil die de hele nacht wakker was geweest, wist waar ze waren. Het waren witte konijnen met roze ogen en roze oren, en je kunt je voorstellen hoe de kleine koning zich voelde toen hij hoorde dat ze kwijt waren.

"Vind mijn witte konijnen en ik zal je alles geven wat je van me vraagt, al is het de kroon van mijn hoofd," zei hij tegen iedereen die hem kwam opzoeken; en natuurlijk ging iedereen meteen op pad om de konijnen te zoeken. De prinsen en prinsessen, de hertogen en de hertoginnen, de graven en de gravinnen, en alle andere mooie dames en heren van het hof van de koning gingen in koetsen naar de stad om de konijnen te zoeken, en ze kwamen allemaal heel gelukkig terug. Ze hadden de konijnen niet gevonden, maar ze hadden bij een

banketbakker een paar konijnen van snoep gekocht en ze waren erg tevreden met zichzelf.

"Deze zijn zo lekker en zoet – veel zoeter dan echte konijnen," zeiden ze, maar de kleine koning vond van niet.

"Deze kun je alleen maar opeten," zei hij, en hij liet ze naar de voorraadkamer brengen.

De soldaten van de kleine koning waren er heel zeker van dat de koning in het buurland de konijnen had weggenomen, dus marcheerden ze over de heuvel om ze terug te halen, op hun trommels slaand zo van boem, boem, boem. Hun uniformen waren zo rood als een hanenkam en ze waren zo dapper als leeuwen, maar ze kwamen thuis zonder de witte konijnen. De koning van het buurland had ze echt niet gezien.

"Koning, misschien weten we het", zeiden de jagers. "De vossen hebben de konijnen naar hun holen gebracht en we zullen ze gaan halen" en ze haastten zich met hun geweren naar het bos. Boem, boem – ook zij maakten een geweldig geluid, maar het hielp niet. De konijnen van de koning waren nergens te bekennen.

De bedienden gingen allemaal naar het park. "Als de konijnen ergens zijn, zijn ze hier," zeiden ze, en ze vertelden het aan de parkwachter.

"Witte konijnen met roze ogen en roze oren zijn niet toegestaan in het park," zei hij, dus gingen de bedienden zonder konijnen naar huis, zoals de rest had gedaan.

De tuinman van de koning ging haastig naar zijn tuin.

"Ik zal overal kijken," zei hij tegen zichzelf. Maar toen hij in de tuin kwam, zag ook hij geen konijnen. De roze rozen ontluikten net met hun knoppen in de zonneschijn en de witte roze rozen knikten in de wind, maar de tuinman zag geen spoor van de witte konijnen met roze ogen en roze oren.

Peggy, het dochttertje van de tuinman, ging als eerste naar het konijnenhok. Ze wist natuurlijk dat de konijnen er niet waren, maar ze moest ergens beginnen met zoeken. Niemand, zelfs de kleine koning zelf niet, hield meer van de witte konijnen dan Peggy. Ze kende hun namen, hoe oud ze waren en wat ze het lekkerst vonden om te eten. Elke ochtend kwam ze, zodra ze haar eigen ontbijt had gegeten, uit het kleine huisje waar ze met haar vader en moeder woonde, om ze sla en koolbladeren te brengen. Het maakte haar erg verdrietig om het lege hok te zien, en twee heldere tranen glinsterden in haar ogen.

Voordat ze tijd hadden om over haar wangen te rollen, zag Peggy iets dat haar erg verbaasde. Het was een gat in de hoek van het hek dat rond het konijnenhok was gebouwd. Zodra ze het zag, droogde ze haar ogen af en rende door het hek de weg achter het boerenerf op. De konijnen waren er niet, maar in het stof dat dik en wit langs de weg lag waren veel kleine sporen die leken op afdrukken van konijnenpoten.

"Oh, dus deze kant zijn ze op gegaan," zei Peggy, en ze volgde de sporen zo lang ze ze kon zien.

Langzamerhand kwam ze bij een koele groene laan die aan de ene kant van de weg liep. Dit is precies een goede plek voor konijnen, dacht Peggy.

"Konijntje, konijntje, konijntje," riep ze terwijl ze over de laan gluurde. Er was echter geen konijn of konijnenspoor te zien, en Peggy haastte zich weg toen ze langs het pad een bosje groene klaver zag, helemaal aan flarden en gescheurd, net alsof – net alsof....

"Konijntanden hebben geknabbeld aan deze blaadjes!" riep Peggy blij, en ze haastte zich het pad af in de verwachting de konijnen bij elke bocht te zien. Maar ze vond ze niet, hoewel ze achter elke boom keek en in elk hoekje van het ene eind van het pad tot het andere eind.

Aan de andere kant van de laan waren twee wegen. Een leidde over de heuvel naar het volgende land. Er stonden veel voetafdrukken op, maar dat waren de voetafdrukken die de soldaten hadden achtergelaten toen ze weg marcheerden, om de witte konijnen te zoeken. De andere weg liep door het bos waar de jagers waren geweest. Er groeide gras op en bloemen knikten eroverheen, maar er was geen enkel

afgeknabbeld blad dat aantoonde dat de konijnen daar waren geweest.

"Welke kant zal ik opgaan?" zei Peggy toen er een briesje begon te waaien.

"Ik ruik kool," riep ze, en weg rende ze door het bos en door de bloemen, tot ze bij een koolveld van een oude vrouw kwam. En daar, naar hartenlust koolbladeren etend, zaten de konijnen van de kleine koning! Peggy rende net zo snel naar huis als ze gekomen was; en groot was de vreugde in het paleis van de koning toen ze haar nieuws had verteld.

"Ik zal je geven wat je maar wilt, al is het de kroon van mijn hoofd," zei de kleine koning tegen haar; en alle fijne dames en heren verdrongen zich om te horen wat ze zou zeggen.

"Een koets en paarden," fluisterde er een.

"Een zak met goud", zei een ander.

"Een huis en land," riep een derde, want ze wilden haar allemaal helpen kiezen.

Maar Peggy wist wat ze wilde, zonder hulp van iemand.

"Als u het goed vindt, majesteit", zei ze terwijl ze voor de koning een buiging maakte, "ik zou graag een wit konijn voor mezelf willen hebben."

En – geloof je het? – de kleine koning gaf haar er twee!